

DVANÁSTA NEDEĽA CEZ ROK B

V duchu sa prenesme na sever Izraela, a to ku Genezaretskému jazero, ktoré má úžasnú strategickú polohu pre celý Izrael a jeho obyvateľov. Jeho dĺžka je 21 km, šírka 11 km a hĺbka okolo 50 metrov. Zvláštnosťou je ešte to, že jeho hladina je viac ako 200 metrov pod úrovňou svetových oceánov a i napriek tomu je sladkovodné a plné rôznych druhov rýb. Je zároveň jediným zdrojom pitnej vody pre celý Izrael.

Medzi pekné zážitky pútnikov patrí aj hodinová plavba po hladine tohto jazera, kde máme aj duchovný program. Zvyknem prečítať state evanjelia, ktoré sa odohrali na tejto hladine a ako poznáme, sú dva. Prvý je príbeh z dnešného evanjelia a druhý je ten, keď Pán Ježiš kráčal po hladine a blížil sa k učeníkom, ktorí sa plavili na loďke. Vtedy sv. Peter požiadal Ježiša, aby aj on mohol ísť k nemu po hladine. Ako to skončilo, dobre vieme.

V dnešnej stati evanjelia podľa Marka 4, 35-41 čítame ako Pán Ježiš utíšil búrku, keď sa s učeníkmi plavil na druhú stranu jazera. Ako som hore uviedol, jazero nie je až tak veľké, hoci sa na hladine v období dažďov (naša zima) zvykne strhnúť búrka, ktorú spôsobí silný a studený severozápadný vietor, ktorý sa nad jazero zmieša s horúcim južným vetrom od púšte. Sám som raz zažil s pútnikmi takúto búrku. Objednali sme si, ako obvykle, hodinovú plavbu, ale majitelia lode mi oznámili, že plavba by bola nebezpečná, a preto ju musia zrušiť. Veľmi som ich prosil, aby nás preplavili popri pobreží aspoň niekoľko sto metrov, aby ľudia mali zážitok. Na veľa prosieb mi vyhovel, ale to som potom oľutoval, lebo vlny tak vysoko striekali, že za niekoľko minút sme boli všetci celí mokří. Vtedy som pochopil strach učeníkov z dnešného evanjelia.

Učeníci boli skúsení rybári, a preto veľmi dobre poznali vrtochy jazera a vedeli, že ak im niekto nepomôže, tak si s vlnami neporadia. Udivení sa pozreli na Ježiša, ktorý si spokojne spal v zadnej časti loďky a zobudili ho so strachom, aby ich zachránil. On vstal, pohrozil vetru a rozkázal moru: „Mlč, utíš sa!“ Zrazu ostalo ticho. Ustrašeným učeníkom Ježiš povedal: „Čo ste ustrašení, ešte stále nemáte vieru?“

No, neviem, ako by sme sa my zachovali, keby sme boli na mieste apoštolov. Skúsme ich tak ľudsky pochopiť a zamyslieť sa. Obrazne by som prirovnal náš život k hladine jazera. Nie vždy je náš život spokojný. Stáva sa, že prídu aj rozličné „búrky“, ako je choroba, utrpenie, nešťastia, tragédie a úmrtia. Vtedy cítime – obrazne povedané – ako sa pod našimi nohami rozbúrila hladina a nevieme si poradiť a sme bezmocní, podobne ako boli učeníci. Vtedy si zvykneme dať otázku na Pána Boha: „Prečo si, Bože, toto na mňa dopustil?“ Už naši predkovia mali také príslovie, že Boh síce dopustí, ale neopustí. Boh dopúšťa

rozličné búrky nášho každodenného života, aby sme boli vo viere viacej bdeli a odkázaní na Boha. Boh nás tak veľmi miluje, že nechce, aby sme ho stratili z mysle. Nečudujme sa, že si nás priťahuje k sebe aj prostredníctvom utrpení ako napríklad teraz v časoch pandémie, kedy nás opustili viacerí naši blízki príbuzní. Ved' pri jasnom, bezmračnom, bezveternom nebi, ľahko by sme mohli zabudnúť na Pána Boha.

Raz, keď som v Getsemanskej záhrade vysvetľoval pútnikom o Ježišovej smrteľnej agónii, vtedy som sa snažil poukázať na zmysel utrpenia. Po katechéze si ma vzal môj spolužiak zo seminára nabok a povedal mi jeho čerstvý príbeh s jeho farničkou. Bola to staršia pani – vdova, ktorá mala len jedného, slobodného syna, ktorý mal v zamestnaní veľkú funkciu. Takmer denne bol na služobných cestách. Ona chodila každý večer na svätú omšu, na sväté prijímanie, predmodlievala sa ruženec a keď potreboval niečo pomôcť na fare, vždy bola ochotná. Raz večer prišiel syn z práce a povedal jej, že ráno potrebuje zavčas vstať, lebo ide autom na služobnú cestu do Prahy, aby ho zobudila a pripravila mu raňajky. Keď odchádzal, dala mu krížik na čelo s povzbudením, aby si dával na cestách pozor, aby sa šťastne vrátil domov. Asi okolo desiatej si pri domácich prácach spomenula a vzdychla: „Bože, ochraňuj mi syna, aby sa mi šťastne vrátil domov. Asi o pol hodiny neskôr jej zazvonil telefón a z druhej strany sa ozval hlas policajta z Čiech, ktorý jej oznámil tragickú správu, že asi pred polhodinou sa jej syn pri autonehode zabil. Vtedy táto matka pribehla za kňazom so zúfalým krikom: „Pán farár, prečo mi to Boh dopustil, ved' práve vtedy, keď som ho prosila, aby mi syna ochraňoval, tak vtedy sa zabil.“ Kňaz ju utešoval, aby to prijala ako vôľu Božiu, ale zbytočne. Prestala chodiť do kostola, modliť sa, lebo – ako hovorila – keby bol Boh, tak to nedopustí. Tento môj spolužiak mi povedal, že nevie, ako ju utíši a privedie naspäť do kostola, či úplne nestratí vieru. Áno, ako je ľahko prijať Božiu vôľu, keď nás nič netrápi, ale čo v takýchto a podobných situáciách?

Keď sa teda v živote stretne s utrpením akéhokoľvek druhu a nedokážeme ho odstrániť, zmierme sa s ním takto: Uvedomme si, že Ježiš, ktorý trpel na kríži a na ňom zomrel, je vzkriesený a žije a stojí pri nás v každom utrpení. Potom sa usilujme pridať svoje utrpenie k Ježišovmu, čiže spojiť sa v utrpení s Ježišom a s jeho silou utrpenie premeniť na lásku k Bohu, ako to kedysi urobil Ježiš na Kalvárii. Týmto spôsobom, s hlbokou vierou môže veriaci kresťan vyriešiť každé utrpenie. Veľa razy som v mojom kňazskom živote počul: „Keby som nemal(a) vieru, tak to nedokážem prekonať.“

Milí priatelia! Ak nás niekedy Pán Boh povolá k účasti na utrpení, tak si od neho prosme silu viery, aby sme dokázali prijať a prekonať utrpenie s Božou pomocou.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.